

Ἄντριέν Ρίτς (1929)

Τὰ δένδρα

Τὰ δένδρα ἀπὸ μέσα κινᾶνε γιὰ τὸ δάσος,
τὸ δάσος ποὺ ἦταν ἀδειανὸ ὅλες αὐτὲς τὶς
μέρες

ἔδου δὲ μπορούσε πούλι νὰ καθήσει
ἔντομο νὰ κρυφτεῖ
ἥλιος νὰ θάψει τὰ πόδια του σὲ σκιὰ
τὸ δάσος ποὺ ἦταν ἀδειανὸ ὅλες αὐτὲς τὶς
νύχτες
θὰ εἶναι γεμάτο δένδρα τὸ πρωί.

Ἄλη νύχτα οἱ ρίζες δουλεύουν
νὰ ξεμπλεχτοῦν ἀπ' τὶς ρωγμὲς
σὲ δάπεδο τῆς θεράντας.

Τὰ φύλλα τεντώνονται κατὰ τὸ τζάμι
μικρὰ κλαδάκια σκληρὰ ἀπὸ τὴν προσπάθεια
μακριὰ γατζωμένοι κλάδοι ποὺ γλιστροῦν κάτω
ἀπ' τὴ στέγη
σὰν φρεσκοσηκωμένοι ἄρρωστοὶ
μυσοζαλισμένοι, ποὺ πάνε
πρὸς τῆς κλινικῆς τὶς πόρτες.

Κάθομαι μέσα, οἱ πόρτες ἀνοιχτὲς στὴ θε-
ράντα,
γράφοντας μακριὰ γράμματα
ὅπου μόλις ἀναφέρει τὴν ἀναχώρηση
τοῦ δάσους ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἡ νύχτα εἶναι φρέσκια, ὀλόκληρο λάμπει τὸ
φεγγάρι
σ' ἓνα οὐρανὸ ἀκόμη ἀνοιχτὸ
τὸ ἄρωμα ἀπ' τὰ φύλλα καὶ τὶς λειψῆνες
ἀκόμη φτάνει σὰ φωνὴ μὲς στὰ δωμάτια.
Τὸ κεφάλι μου εἶναι γεμάτο ψιθυρίσματα
ποὺ αὐριο θὰ ἴναι σιωπηλά.

Ἄκου. Τὸ τζάμι σπάει.
Τὰ δένδρα προχωροῦν σκονταφτὰ
ὡς μέσα στὴ νύχτα. Ἄνεμοι ὁμοῦν νὰ τ' ἀ-
παντήσουν.
Τὸ φεγγάρι σπάει σὰν καθρέφτης,
τὰ κομμάτια του λάμπουν τώρα στὴν κορφή
τῆς ψηλῆς βαλανιδιάς.

Ντόναλντ Φίνκελ (1929)

Χέρι α

Τὸ ποίημα κάνει τὴν ἀλήθεια λίγο πὺδ ἔνο-
χλητικὴ,
ὅπως ἓνας καλὸς στηθόδεσμος, τὴ σηκώνει καὶ
τὴν προτείνει
καὶ στὰ δυὸ χέρια. (Σὲ μερικὰ ἀπὸ τὸ πὺδ
φαναχτερὰ καταστήματα
ὑπάρχει ἓνα μοντέλλο μὲ τὰ χέρια κεντημένα
πάνω, σὲ κόκκινο ἢ μαῦρο).

Τελευταῖα ὁ κόσμος ποὺ παντρεύεται, ἀπὸ ἔλ-
λειψη τέτοιων χειρῶν,
βουλιάει στὸ κρεβάτι δίπλα σου σὰν κουρα-
σμένη σύζυγος.

Ἄπο ἔλλειψη τέτοιων χειρῶν, ἡ ὄψη τοῦ φεγ-
γαροῦ βαριεταί,
τὸ δέντρο δὲν ἀπλώνει, δὲν ποθεῖ, οὔτε ὁ δου-
βῶνας σφίγγει.

Ἐστρατισμὸν ἢ ντόμπρο, ὀκωσθήποτε,
τὸ ποίημα εἶναι μετρημένον νὰ διεγείρει.
Ἄκουμα πίσω κι ἄσε τὰ χέρια του νὰ παίξουν
πάνω σου:

Ἔρχεται μὰ στιγμῇ, ἠφρομένη καὶ διεγερμένη,
ποὺ οἱ δυὸ σας εἶστε τὸ ἴδιο ὄρατοί.

Γκάβρυ Σινάιντερ

Ἄγρῦπια τοῦ Μεσαύγουστου στὸ δουνὸ Σάρντοου

Κάτω πρὸς τὴν κοιλάδα κωνερῆ καταχνιά
Τρεῖς μέρες ἔσστη, μετ' ἀπὸ πέντε μέρες
βροχῆ
Πίσσα καίει πάνω στὶς κουνουάρες τῶν
ἐλάτων
Πέρ' ἀπὸ βράχους καὶ λιβάδια
Σμήνη νέες μύγες.

Δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ πράγματα ποὺ κάποτε
διάβασα
Λίγους φίλους, ὅμως εἶναι σὲ πόλεις.
Πίνοντας κρύο νερὸ χιονιοῦ ἀπὸ μὰ τσίγκα-
νὴ κούπα
Κοιτάζω πρὸς τὰ κάτω μίλια
Μέσα ἀπὸ ψηλὸ ἥσυχον ἀέρα.

Ποτάμι Αἰούτε

Μιά ῥάχη γροανίτη
Ἔνα δέντρο, θὰ ἦταν ἀρχετὰ
Ἡ ἀκόμη κ' ἓνας βράχος, ἓνα μικρὸ ποταμάκι,
Μιά φλούδα κομματιασμένη σὲ μὰ λίμνη.
Λόφος πάνω ἀπὸ λόφο, διπλωμένα καὶ στριμ-
μένα

Σκληρὰ δένδρα μπουκωμένα
Σὲ λεπτὲς σχισμὲς τῆς πέτρας
Ἔνα γιγάντιο φεγγάρι σ' ὅλα αὐτὰ, εἶναι
πέρα πολὺ.

Τὸ πνεῦμα πλανιέται. Ἔνα ἑκατομμύριο
Καλοκαίρια, νυχτερινὸς ἀέρας ἥσυχος κ' οἱ
βράχοι
Ζεστοί. Οὐρανὸς πάνω ἀπὸ ἀτέλειωτα δουνά.
Ἄλα τ' ἄχρηστα ποὺ πάνε μὲ τὸ πὺδ εἶσαι
ἄθροιστος

Πέφτουν φεύγουν πέρα, σκληρὸς βράχος τα-
λαντεύεται
Ἄκόμη καὶ τὸ βαρὺ παρὸν φαίνεται νὰ μὴν
πετυχαίνει
Αὐτὴ τὴ φυσαλλίδα καρδιά.
Λόγια καὶ βιβλία
Σὰν μικρὸ ποταμάκι πέρ' ἀπ' τὸ χεῖλος βράχου
Φευγάτο στὸν Ξηρὸ ἀέρα.

Τὸ καθαρὸ, προσεκτικὸ πνεῦμα
Δὲν ἔχει ἄλλο νόημα παρὰ πὺδ αὐτὸ
Ποὺ ἔλεπε βλέπεται στ' ἀλήθεια.

Κανείς δὲν ἀγαπάει τὸ βράχο, ὅμως νὰ μας
ἔδῳ.

Ἡ νύχτα ρ. γει. Ἐνα λαμπύρισμα
Στὸ φεγγαροφῶς,
Γλιστράει μέσα σὲ σκιά κέδρων:
Πίσω κεῖ ἄορατα
Κοῦα περήφανα μάτια
Τοῦ Κούγκαρ ἢ τοῦ Κογιότε
Μὲ παρατηροῦν πού σηκώνομαι καὶ φεύγω.

Μύθοι καὶ κείμενα - Κυνήγι

16

Πόσο σπάνιο νὰ γεννηθεῖς ἄνθρωπος!
Ξέπλυνέ τον μὲ κεдрόφλουδα καὶ γαλατσίδα
στεῖλε σπῖτι τους τοὺς διαολογιατροὺς.
Μωρὸ, μωρὸ, εὐγενικὸ μωρὸ
Μ' εὐγενικὴ καρδιά μωρὸ

Ἐνα χέρι ψηλά, ἕνα χέρι κάτω
«Ἐγὼ μονάχα εἶμαι ὁ τιμημένος»
Γέννηση τοῦ Βουδδα.
Κι ὀλόκληρο τὸ σύστημα τοῦ κόσμου τραν-
τάχτηκε.
«Ἄν αὐτὸ τὸ μωρὸ τὸ εἶπε αὐτὸ πραγματικά,
Θὰ τὸ κομματιάσω καὶ θὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιά»
εἶπε ὁ Τσάο—τσου ὁ Δάσκαλος τοῦ Τζέν.
Ἄλλὰ
Σκίουροι, γκριζοσκίουροι καὶ
Χουσοντυμένοι χαμοσκίουροι
τοῦ ἔφρασαν τὸ καθένα ἕνα καρδί.
Ἄφου ἢ ἀλήθεια εἶναι ἢ πὺ γλυκεῖα γεύση.

Κορίτσια θὰ κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιά τους
Μιά ἄγρια γκαζέλλα ἢ ἄγρια λυκόπουλα,
Καὶ θὰ τοὺς ἔδιναν τὸ ἄσπρο τους γάλα,
αὐτὰ πού θὰ ἔχουν νεογέννητα μωρὰ σπῖτι
Στήθη ἀκόμη γεμάτα.
Φορώντας ἕνα κηλιδωτὸ ἐλαφόδερμα
κοιμώμενες κάτω ἀπὸ δέντρα
βακχίδες, μεθυσμένες
Ἄπο κρασί ἢ ἀλήθεια, ὅ,τι θέλετε,
Σημαίνοντας: συμπόνια.
Ἐκτελεσται: ἄνθρωπος καὶ ζῶο, τὰ ζῶα
Πέτυχαν τὴ φύση βουδδα
Ἄλα ἐκτός
Τὸ Κογιότε.

Γκρέγκορ Κόρσο (1930)

Τὸ τρελὸ γιὰ

Τοὺς κοιτάζω πού δέχουν τὸ τελευταῖο γάλα
πού θὰ βγάλουν ἀπὸ μένα.

Περμένουν νὰ πεθάνω.
Θέλουν νὰ φτεριάσουν κοιμπιὰ ἀπ' τὰ κόκκαλά
μου.

Ποῦ εἶναι οἱ ἀδερφὲς μου κι οἱ ἀδερφοὶ μου;
Ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς μοναχὸς ἐκεῖ πέρα, πού φορ-
τώνει τὸ θεῖο μου,
αὐτὸς ἔχει καινούργιο σκοῦφο.

Καὶ κείνος κεῖ ὁ ἠλίθιος σπουδαστὴς του —
ποτέ μου δὲν ξανάδα κείνο τὸ κασκόλ.
Φτωχὲ θεῖε, τοὺς ἀφήνει νὰ τὸν φορτώνουν.

Πόσο θλιμμένος εἶναι, πόσο κουρασμένος!
Ἄναρωτιέμαι τί θὰ τὰ κάνουν τὰ κόκκαλά του.
Καὶ κείνη ἡ ὄμορφη οὐρὰ!
Πόσα γορδόνια παπουτσιῶν θὰ φτεριάσουν ἀπ'
αὐτὴν;

Ταξίδι σπόρων

Νὰ, πᾶνε
κι ὅπου σταματήσουν
θὰ φυτρώσουν δέντρα

Τὰ καρδιὰ τῶν ἀμνησιακῶν σκιούρων
θὰ γίνουν πὺ καρδιὰ
Τὸ νεράγκαθο τρέμει τὴ γούνα ζῶο
Καὶ γύνη ὁ ἄνεμος φέρνει

Γιὰ μερικὸς σπόρους
τὸ γεῦμα εἶναι τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ

Ὀνειροπαριμένη πραγματοποίηση

Ἡ εὐγενὴς καταγωγή τοῦ ψοφιμοφάγου φτά-
νει ὡς τὸ Θεὸ
Ποτὲ ψοφιμοφάγος δὲν ἦταν π ρ ὦ τ α ψοφι-
μοφάγος —
Κεῖ πίσω μὲς στὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ καθόταν
σάν πέτρα
— κανένα φῶς στὰ ποικίλα μάτια τους.
Ζωή. Ἦταν ἡ Ζωὴ μπηγμένο κουτάλι στὰ
στόματά τους
Κοράκι τσακάλι ὕαινα γύπας σκουλήκι ξύπνη-
σαν σ' ἀνάγκη
— βουτώντας στὸ θάνατο σάν στή σούπα.

A D D I O

γιὰ τὴν Τζούλια Τσάνλερ - Λωρίν

ἔχω καθίσει στὸν πὺ παλιὸ θρόνο τῆς εὐρώπης
& ἄκουσα τὸ παγόνι νὰ σκουβίζει μὲς στὰ ἐρείπια
ἔχω πει ἀπὸ τὴν κασταλία πηγὴ
πού οἱ λατίνοι ποιητὲς ὀνόμαζαν
πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεως
& παλαμῖσει τὸν ὀμφαλὸ τοῦ κόσμου στοὺς δελφούς

ἔχω ἰδεῖ τὸν ἥλιο
πάνω σὲ κόκκινες κολόνες
& καὶ χρυσὲς κολόνες